

Κυριακή 28η Ἰουλίου 2024

Ε΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 8, 28 – 9, 1).

*«δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων
ἐξερχόμενοι»* (Ματθ. 8, 28).

Μία φοβερή συνάντηση βλέπουμε σήμερα, στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς ἡμέρας, ἀνάμεσα στόν Παντοδύναμο Λυτρωτή τοῦ κόσμου καί στά σκοτεινά πλάσματα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ σατανάς στέλνει τίς δαιμονικές του λεγεῶνες καί καταλαμβάνουν δύο ταλαίπωρους ἀνθρώπους. Οἱ δύο δαιμονισμένοι συναντιοῦνται μέ τόν Ἰησοῦ «ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι» καί ἐλευθερώνονται ἀπό τή σατανική κυριαρχία.

Γιά νά συναντηθοῦν μέ τόν Χριστό βγῆκαν μέσα ἀπό τά μνήματα οἱ δύο δαιμονισμένοι. Κατοικοῦσαν μέσα στά μνήματα, διότι αὐτό τούς εἶχε ἐπιβάλλει ὁ διάβολος πού κυβερνοῦσε

τήν ὑπαρξή τους. Ὁ σατανάς εἶναι ὁ δολοφόνος κάθε ζωῆς. Μισεῖ τή ζωή, διότι ἡ ζωή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Μισεῖ τόν Θεό καί ὅλα τά δῶρα Του. Ὁ διάβολος ἀγαπάει τόν θάνατο, διότι βιώνει τόν θάνατο συνεχῶς. Ὅπου βρίσκεται κουβαλάει μαζί του τήν ἀσχήμια τοῦ θανάτου. Γι' αὐτό τά δύο ταλαίπωρα θύματά του ἐμφοροῦνται ἀπό τό πνεῦμα τῆς θνητότητας καί διαλέγουν ὡς τόπο κατοικίας τά μνήματα. Βγαίνουν μέσα ἀπό τά μνήματα, μέσ' ἀπό τή φθορά καί τή σαπίλα τοῦ θανάτου, γιά νά συναντήσουν τήν Αὐτοζωή, τόν Ἄρχηγό καί Δημιουργό τῆς ζωῆς.

Ὁ διάβολος καταλαμβάνει τούς ἀνθρώπους μέ δύο τρόπους. Ὁ ἕνας τρόπος εἶναι ὁ φανερός. Τόν εἶδαμε σήμερα στά πρόσωπα τῶν δύο δαιμονισμένων. Ὁ ἄλλος εἶναι μυστικός καί ἀθόρυβος. Εἶναι ὁ τρόπος πού καταλαμβάνονται οἱ περισσότεροι ἀνθρωποι, ὅταν παραδώσουν τήν ἐλευθερία τους στόν μισάνθρωπο διάβολο

καί γίνουν, μέσω τῆς ἀμετανοησίας, πιστοί ὑπηρέτες του. Ἀπό αὐτό τόν τρόπο ἔχουν καταληφθεῖ πολλοί συνάνθρωποί μας καί βασανίζονται, χωρίς νά καταλαβαίνουν τί τούς συμβαίνει.

Ὅπως κάθε ἀρρώστια ἔχει τά συμπτώματά της, ἔτσι καί ἡ δαιμονοπληξία ἔχει ὡς κύριο σύμπτωμα τή νέκρωση. Στόν κόσμο, ὁ ὁποῖος πάντοτε κείτεται στό πονηρό, φαίνεται πάρα πολύ ἔντονα αὐτή ἡ ροπή πρός τόν θάνατο καί ἡ παντοειδῆς νέκρωση πού κυριαρχεῖ. Ἡ ἀθόρυβη δαιμονοπληξία ἐκδηλώνεται ὡς πόθος πρός τήν ἁμαρτία. Ἡ ἀνυπακοή στόν Θεό, ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀμετανοησία γίνονται νοοτροπία. Ἡ πτώση γίνεται συνήθεια. Ἡ βρωμιά καί ἡ διαστροφή γίνονται καύχηση καί διαφημίζονται ἀναίσχυντα. Ὁ ἄνθρωπος πού παραδόθηκε στό κακό θέλγεται ἀπό ὅ,τι τοῦ ἐμπνέει ὁ διάβολος καί λησμονεῖ αὐτό πού θέλει γιά ἐκεῖνον ὁ Θεός.

Μέ τρεις τρόπους ἐκδηλώνεται ἡ νέκρωση τοῦ ἀθόρυβα δαιμονισμένου ἀνθρώπου. Πρῶτον, ἀγκυροβολημένος στή λάσπη τῆς ἁμαρτίας, ἀποκτάει φρικτές ἐξαρτήσεις, οἱ ὁποῖες τραυματίζουν τήν ἐλευθερία καί σκοτώνουν τό σῶμα του. Οἱ ἐξαρτήσεις εἶναι ἕνα ἀπό τά σοβαρότερα προβλήματα τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἡ πτώση γίνεται ἔξη καί ἡ ἔξη γίνεται δεύτερη φύση. Ἡ συνήθεια τῆς ἁμαρτίας γίνεται τόσο δυνατή, ὥστε καθίσταται ἀδιανόητο νά ζήσει ὁ ἁμαρτωλός χωρίς τή διάπραξη τῆς ἁμαρτίας. Θολώνει ἡ σκέψη, γκρεμίζεται ἡ διάκριση, ἀμβλύνεται ἡ συνείδηση, σκοτίζεται ὁ νοῦς, λερώνει ἡ καρδιά καί ὁ ἄνθρωπος κατεβαίνει μέ ὄρμη τή σκάλα τοῦ κακοῦ. Ἀποκτάει ἐξαρτήσεις ἀπό οὐσίες, ἀπό θεάματα, ἀπό ἀπολαύσεις, ἀπό πρόσωπα, ἀπό τήν τεχνολογία, ἀπό ἀντικείμενα καί ἀδυνατεῖ νά ἐλευθερωθεῖ ἀπ' αὐτές. Κατανοεῖ πώς αὐτές οἱ ἐξαρτήσεις τόν φθείρουν. Βιώνει μέ δραματικό τρόπο τήν καταρράκωση τῆς ἐλευθερίας του,

ἀλλά δέν μπορεῖ νά σπάσει τά δεσμά του. Ἡ λογική νικιέται ἀπό τή βούληση καί τήν ἐπιθυμία. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνα ἔρμαιο τῶν ἔξεων καί τῶν ἐξαρτήσεων, στίς ὁποῖες μέ δαιμονική παρότρυνση φυλάκισε τόν ἑαυτό του.

Ὁ δεύτερος τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐκδηλώνεται ἡ νέκρωση τοῦ ἀθόρυβα δαιμονισμένου ἀνθρώπου εἶναι ἡ βία. Βλέπουμε τή βία νά θριαμβεύει παντοῦ. Μέ ἀμέτρητους τρόπους ὁ δαιμονοκυριευμένος ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά φερθεῖ σκληρά καί ἀπότομα. Βιαιοπραγεῖ πρὸς κάθε κατεύθυνση. Τραυματίζει τούς ἄλλους, τραυματίζει τά ζῶα καί τά φυτά, τραυματίζει ἀκόμη καί τόν ἑαυτό του. Ἡ βία γίνεται μία ἐσωτερική ἀνάγκη ἐπιβεβαίωσης. Ὁ βίαιος ἄνθρωπος βαθιά μέσα του αἰσθάνεται ἀδύναμος. Ντρέπεται γιά τήν ἀδυναμία του καί προσπαθεῖ νά τήν καλύψει μέ τή βία. Νομίζει πῶς, ἐάν προβάλει ἕνα σκληρό πρόσωπο, δέν θά

φανερωθεί ἡ ἀδυναμία καί ἡ ἀνασφάλεια πού κρύβονται στήν ψυχή του. Ὁ βίαιος ἄνθρωπος στήν πραγματικότητα φοβᾶται. Φοβᾶται μήν ἐκτεθοῦν τά ἐλαττώματά του, ἡ ἀμορφωσιά του, ἡ ἀσχήμια του, ἡ τραγική φτώχεια του. Αὐτούς τούς φόβους δέν μπορεί νά τούς διαχειριστεῖ, διότι εἶναι ράθυμος. Δέν θέλει νά δουλέψει μέ τόν ἑαυτό του, γιά νά γίνει καλύτερος. Ἔτσι φοράει τό πανωφόρι τῆς βίας, γιά νά καλύψει τή γύμνια τῆς ἄδειας προσωπικότητας. Κτυπάει, σπάζει, τραυματίζει, σκοτώνει, καίει, βρίζει, καταπιέζει, ἐκμεταλλεύεται, περιφρονεῖ καί χλευάζει, διότι ἔτσι νιώθει πιά δυνατός. Σκορπάει πόνο καί δυστυχία, ἀλλά αὐτό δέν τόν νοιάζει. Χαίρεται μέ τή βία, διότι ἔτσι τόν ἐμπνέει ὁ διάβολος πού κυβερνάει τό μυαλό καί τήν καρδιά του.

Ὁ τρίτος τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐκδηλώνεται ἡ νέκρωση στόν ἀθόρυβα δαιμονισμένο ἄνθρωπο

εἶναι ἢ θλίψη καί ἢ ἀπελπισία. Ἡ ἀπελπισία εἶναι ὁ τελικός θρίαμβος τοῦ διαβόλου. Ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ στήν ἀμετανοησία πονάει γιά τά πάντα. Καθετί τό βλέπει ὑπερβολικά σοβαρά καί πληγώνεται. Ἐπειδή κυριαρχεῖται ἀπό τόν ἔγωισμό, προσβάλλεται ὑπερβολικά εὐκόλα. Εἶναι εὐθικτος καί γι' αὐτό, ὅταν δέν βρίσκεται στό ἐπίκεντρο τῶν πάντων, ματώνει ἐσωτερικά. Οἱ ἀναποδιές καί τά κτυπήματα τῆς ζωῆς, οἱ ἀρρώστιες, οἱ ἀποτυχίες, τά ἀτυχήματα, οἱ κακές συμπεριφορές τῶν ἄλλων, κάθε πειρασμός καί κάθε δυσκολία τόν πληγώνουν. Ἡ ψυχή τοῦ δαιμονόπληκτου ἀνθρώπου γίνεται κομμάτια, ὅταν δέν θριαμβεύει τό ἐγώ του. Ἀλλά καί πάλι, ὅταν κάνει αὐτό πού θέλει, πάλι μένει ἀνικανοποίητος καί ἄδειος. Ἀκόμη καί οἱ ἐντονότερες ἀπολαύσεις δέν τοῦ δίνουν χαρά, διότι ἡ χαρά πέθανε μέσα του. Ἡ νέκρωση βασιλεύει στήν ὑπαρξή του. Ἡ ἔλλειψη τῆς χαρᾶς εἶναι βασικό γνῶρισμα τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Ὅταν

ἐκδιώξει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό ἀπό τή ζωή του, τότε ἡ ζωή του γίνεται μία κόλαση, ἕνα μαρτύριο, ἕνας βουβός πόνος, μία ἀξεπέραστη θλίψη. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα βασανίζονται ἀπό τήν κατήφεια καί τόν μαρασμό. Δέν ἱκανοποιοῦνται μέ τίποτα. Δέν χαίρονται μέ τίποτα. Παρέδωσαν τήν ὑπαρξή τους στό θέλημα τοῦ διαβόλου καί γι' αὐτό ὑποφέρουν.

Στή ζωή δέν ὑπάρχουν μέσες καταστάσεις. Κάθε ἄνθρωπος ἢ θά παραδοθεῖ στόν Θεό ἢ στόν σατανά. Δέν μπορεί νά ὑπακούει καί στόν ἕνα καί στόν ἄλλο. Ἐάν παραδοθεῖ στόν Θεό, δέν θά γίνει ἀναμάρτητος. Θά εἶναι, ὅμως, ἕνας χαρούμενος ἀγωνιστής. Ἐάν παραδοθεῖ στόν διάβολο, δέν θά ἔχει ἀληθινή ζωή. Θά εἶναι ἕνας ζωντανός νεκρός. Βεβαίως, ὑπάρχει ἡ μετάνοια. Εἶναι ἡ κίνηση ἀπελευθέρωσης ἀπό τή νέκρωση. Μακάρι μ' αὐτή νά ζήσουμε ἀπό τώρα, γιά νά ζήσουμε γιά πάντα. Ἀμήν.